

Búcsú Szabó Miklóstól

Amikor készültem a *búcsúztató* megírására, eszembe jutottak Reményik Sándor „Mi mindig búcsúzunk” versének sorai:

„Mondom néktek, mi mindig búcsúzunk.
Az éjtől a reggel, a nappaltól az este,
A színektől, ha szürke por lepte,
A csöndtől, mikor hang zavarta fel,
A hangtól, mikor csendbe halkul el,
Minden szótól, mit kimond a szánk,
Minden mosolytól, mely sugárzott ránk,
Minden sebtől, mely fáj és égetett,
Minden képtől, mely belénk mélyedett,
Az álmainktól, mik nem teljesültek,
A vágyainktól, mik lassan kihültek,
A tűnő tájtól, mit vonatról láttunk,
A kemény rögtől, min megállt a lábunk,
Mert nincs napkelte kettő, ugyanaz,
Mert minden csönd más, minden könny, vigasz,
Elfut a perc, az örök idő várja,
Lelkünk, mint kendő leng utána,
Sokszor könny se hull, szívünk se fáj,
Hidegen hagy az elhagyott táj,
Hogy eltemettük, róla nem tudunk.
És én mégis mondom néktek:
Valamitől mindig búcsúzunk.”

Szomorú pillanatokat élünk, hisz ismét elment közülünk egy igaz ember. Búcsúztatómat, aki Miklós osztálytársa voltam a II. Rákóczi Ferenc Katonai Középiskolában és évfolyamtársa az Egyesített Tiszti Iskolán, egy szubjektív jellegű történettel, érzéssel kezdem. Bennünket 1959. szeptemberében avattak hadnaggyá és ebben az évben készültünk avatásunk 60. évfordulójára, a Gyémánt Díszoklevél átvételére. Miklós barátom júliusban izgatottan hívott fel, hogy megkaptam e a meghívót az ünnepségre. Megnyugtattam, hogy igen. Készültünk arra a szép eseményre. Megdöbbsentem, amikor szeptember végén nem jelent meg A jubileumi díszoklevelet helyette fia, Szabó Miklós repülő alezredes vette át. Az ünnepség után néhány szót váltottam fiával, Miklóssal, érdeklődtem édesapja egészségi állapotáról és kértem, adja át jókívánságaimat, mielőbbi gyógyulást kívánva. A következő napon Miklós felhívott, és röviden beszélgettünk. Megköszönte jókívánságaimat Ez volt utolsó beszélgetésünk.

Szinte lebénultam, amikor rá két hétre felhívott felesége, Veronika. Az én telefonszámomat találta meg férje telefonjában, és közölte a szomorú hírt, hogy Miklós meghalt. Mindannyiunkat, a Rákóczista klub tagjait megdöbbsentett a halál híre. Hinni sem akartuk, hisz mindig ott volt közöttünk, egyetlen rendezvényünkről sem hiányzott. Aktívan vett részt a klub életében.

Ez év nyarán, még Balatonkenesére is elment, ahol évente megkoszorúztuk a Rákóczi kopjafát, amelyet katonai középiskolánk emlékére állítottunk. Semmit nem tudtunk betegségéről, jól viselte és jól titkolta előttünk.

Otthonában halt meg október 10-én. A rákövetkező napokban fia, Szabó Miklós alezredes rövid nekrológot jelentetett meg facebook oldalunkon, a Rákóczisták voltunk 1953-1958 című rovatban. Engedélyével most ebből idézek:

"Elment a Katona. Igen. Így nagybetűvel. Elment. Ugyanolyan fegyelmezetten, panasz nélkül, ahogyan az egész életét élte. Jutott neki 15 év gyerekkor, 20 év szolgálat, 26 nyugdíjas év. Beleszületett a nagy háborúba, megélte a szegénységet, békét, forradalmat. Végig szolgálta a

hideg-háború korszakát és rácsodálkozott a rendszer megváltozására. Volt lövész, híradó és polgári védelmi katona. Nemcsak katonás ember, emberséges katona, de sportember is volt. A fegyelem sportját üzte. Sportlövőként beutazta Európát. Volt bajnok, országos csúcstartó, olimpikon és a honvéd sportlövők örökös bajnoka. Volt szüleit tisztelő gyermek, huncut, de gondos testvér és hű férj. Volt szigorú, szerető apa, unokáit imádó nagypapa. Ki volt hát ő igazából? Ember. Halandó, Tudta, minden véges. Felkészült rá, felkészített rá és elment. Az elmúlást megszenvedve, de minden ízében megélve. Szomorkásan, de mindvégig humorérzékét megőrizve. Úrt hagyott maga után, de értéket hagyott ránk. És mi így emlékezünk rá tovább." Ennél szebben nem is lehetett volna megfogalmazni a családi és a gyermeki fájdalmat."

A nekrológ megjelenését követően többen is részvétüket fejezték ki a facebookon. Néhányból röviden idézek:

Révész Árpád, osztálytársa: Miklós kám! Halálhíred megdöbbsentett. Magamat is sirattam veled. Emlékszel? Együtt vészeltük át 1956 zivataros napjait. Otthonodtól pár száz méterre mentettek ki bennünket magyar honvédek. Te katona maradtál. Én leszereltem. Mindig örültem, hogy annak szellemében éltél és dolgoztál, amit a II. Rákóczi Ferenc Katonai Középiskolában tanultál, és mindig hű maradtál ahhoz.

Parragh József pilóta alezredes azt írta: Helló Bej! Kivel fogok én ezután a repülésről eszmét cserélni? Szomorúság tölt el. Legyen neked könnyű a föld, szárnyalj a fellegek között!

Ki is volt ő? Egy remek ember. Jó katona és családapa!

Szabó Miklós Gábor nyugállományú alezredes, egykori válogatott sportlövő, a Magyar Népköztársaság Érdemes sportolója 1938. szeptember 2-án született Szolnokon. Egyszerű családban, kétkezi munkások gyermekeként látta meg a napvilágot és élte gyermekkorát testvéreivel együtt. Általános iskoláit 1944 és 1952 között a tiszaroffi általános iskolában végezte. Jó tanuló volt, de a család szűkös anyagi helyzete miatt gondot jelentett a továbbtanulása. Mégis beiratkozott Kisújszálláson a Móricz Zsigmond Általános Gimnáziumba. 1953-ban, amikor hírért vette, hogy Esztergomban megnyitja kapuit a II. Rákóczi Ferenc Katonai Középiskola, azonnal jelentkezett és felvételt is nyert. 1954-ben lettünk osztálytársak, amikor a középiskola Budapestre, Mátyásföldre költözött. Együtt éltünk át izgalmas napokat, örömeket és bánatokat. Együtt készültünk első ejtőernyős ugrásunkra és az érettségire. Sokat és sokszor beszélgettünk, s küzdöttük le a tanulás nehézségeit. Az érettségit követően, 1956 júniusában már más úton indultunk tovább.

Miklós 1956 szeptemberében bevonult Tatára, ahol a Dózsa György lövész, páncélos és gépkocsizó tisztiiskolán folytatta tanulmányait. Majd az 1956-os viharos napok után 1957 június 10-éig Debrecenben, a lövész ezrednél volt csapatgyakorlaton, ahol egykori iskolaparancsnoka, Oláh István volt az ezredparancsnok. 1957 júniusától 1959. szeptember 5-éig, hadnaggyá avatásáig, az Egyesített Tisztiiskola gépesített lövész-szakán végezte tanulmányait.

Hadnaggyá történő avatása után Mezőtúron, a gépesített lövészezrednél kapott szakasparancsnoki beosztást. Mozgalmas volt katonai pályája. 1961 és 1966 között Budapesten szolgált az Országos Légvédelmi Parancsnokság önálló híradó ezredénél. 1966-ban helyezték szülővárosába, Szolnokra a Killián György Repülő Műszaki Főiskola vadászrepülő ezred híradó szolgálatához. Szolnokon kötött házasságot, 1966 május 14-én Csáti Veronikával, akivel haláláig boldog házasságban élt. Két fiúk született, Miklós és Zoltán. Mindketten pilóták lettek, hisz a repülők árnyékában születtek. Miklós a katonai pályát választotta, Zoltán pedig pilótaként a polgári repülésnél, a Wizzairnál dolgozik.

Szabó Miklós Gábor nyugállományú alezredes katonai pályájának sokszínűségét, változatosságát mutatja, hogy 1969 szeptemberében a Zrínyi Miklós Katonai Akadémiára vezényelték, ahol a híradó szakma területén 1972-ben diplomázott. Az akadémia elvégzése után Kiskunfélegyházára helyezték, ahol 1985-ig szolgált különböző híradó tiszti beosztásokban, és 7. Gépkocsizó Lövész Hadosztály híradó főnökeként lépett tovább. Részt vett intenzív orosz nyelvtanfolyamon, tanult Leningrádban a Híradó Akadémián, ahol híradó hadművelési tanfolyamot végzett. Tanult Moszkvában is, ahol a polgári védelem törzstiszti tanfolyamán

szerzett végzettséget. Katonai pályafutásának állomása volt még: Salgótarján, Jobbágyi és Székesfehérvár. Pályája során még ahhoz is volt energiája, hogy beiratkozzon a Puskás Tivadar Távközlési Technikum levelező tagozatára és megszerezze második érettségi bizonyítványát. Hosszú, közel 40 éves hivatásos katonai pályája során megkapta a Haza Szolgálatáért Érdemérem bronz, ezüst és arany fokozatát. Ez utóbbit háromszor is. Átvehette a Szolgálati Érdemérem 10, 15, 20, 25 és 30 hivatásos szolgálati évek után adható kitüntetések is. Kitüntetései mellett számos alkalommal részesült dicséretben és jutalomban.

Katonai szolgálata mellett a sporttal is elkötelezte magát. 1957-től válogatott sportlövő volt. Volt magyar bajnok és megkapta a Magyar Népköztársaság Érdemes Sportolója kitüntető címet, 1957-ben ott volt Belgrádban az ifjúsági Európa bajnokságon. Részt vett Moszkvában, Kairóban és Wiesbadenben a világbajnokságokon. Ott volt 1960-ban Rómában a XVI. Olimpiai Játékokon. Mindenütt szép eredményeket ért el. Kairóban csapat első helyezett volt, míg az egyéniben az olimpián 19. lett.

Egész életét munkájának és családjának szentelte. Sokat tanult, dolgozott, még nyugállományba vonulását követően is. Gyakorolta távközlési, technikai szakmáját. Telefonközpontokat, telefonhálózatokat telepített. Ha ideje engedte sokat olvasott. A szépirodalom mellett a szakirodalmat is forgatta. Szeretett írni is. Szívesen írt szakkikket, visszaemlékezéseket Rákóczi folyóiratunkba, Tied vagyok hazámba. Írásaival gazdagította Rákócziak voltunk 1953-1958 című kiadványunkat, dokumentum kötetünket. Örömmel gondozta facebook oldalunkat is. Ő volt, aki kezdeményezte volt iskolaparancsnokunk, Oláh István síremléke felújításának is. Ebben is tevékenyen részt vett.

Szerette a természetet, s amikor tehetett kirándult a családjával, unokáival. Unokái is nagyon szerették. Szerette érdi családi házukat. Csinosította és ápolta a kerti növényeket. Vidám, barátkozó volt, könnyen beilleszkedett a szűkebb és tágabb közösségekbe. Mindenki szerette, tisztelte. Ifjúkorunktól ismertük egymást. Láttam őt magabiztosnak, mámoros boldogságban mosolyogni. De láttam gondterheltnek, elveszettnek, de a sötétségben is megtalálta a fényt. Így maradsz meg mindnyájunk emlékezetében.

Fájó szívvel búcsúznunk tőled. Búcsúznunk tőled a II. Rákóczi Ferencz katonai középiskola volt növendékei, osztály és évfolyamtársaid, tisztársaid. Búcsúzik tőled a Szárazföldi Csapatok Parancsnoksága. Búcsúznunk tőled az MH Nyugállományúak Klubja Rákóczi tagozatának vezetői és tagjai. Búcsúzik tőled a Híradó tagozat és a Puskás Tivadar Híradó Bajtársi Egyesület vezetése és minden tagja. Búcsúznunk tőled volt munkatársaid.

Az utolsó búcsú a részvét és az emlékezés hangja.

A szavak elhangzanak, a távozóról nekünk szólnak, és Miklósnak állítanak emléket, megőrizve róla a jót és a szépet.

Búcsúzom tőled én is magam és osztály- és évfolyamtársaid nevében és kívánom:

Nyugodj hát békében, te már éled álmod.

Fáj, hogy elmentél, és más lett a világod.

Mi éljük életünk, de feledni nem bírunk.

És itt ez a nap, amikor csak rád gondolunk.

Szolgálj az égi seregben olyan becsülettel, ahogy itt a földön tetted!

Nyugodj békében Barátom!

Isten veled Szabó Miklós nyugállományú alezredes!

Tóth Gyula nyugállományú alezredes

Szerkesztői javaslat:

Ebben a rovatban megtalálható néhai Szabó Miklós bajtársunk két érdekes írása:

- „Hogyan váltam híradó tisztté?”
- „Találkozásaim Oláh Pista bácsival.” címen